

Arrest

nr. 171 983 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 april 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2015, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die verzoeker op 21 maart 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2015 werd ingediend door:

*Naam: [M.]
Voornamen: [J.M.]
Nationaliteit: Kenia
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten van het OCMW Herentals dd. 22.09.2015 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen van het OCMW.*
- attest van onvermogen van de Keniaanse autoriteiten dd 09.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen vermogen, eigendommen of bankrekeningen heeft in het land van herkomst: dit attest is echter gebaseerd op loutere verklaringen van de referentiepersoon. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze beide verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.*
- bewijzen van 3 geldtransfers (2007) van de referentiepersoon en zijn echtgenote aan betrokkene: louter 3 geldtransfers uit 2007 zijn geen afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 29.02.2016 niet langer op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon op heden instaat voor de betalingen van de kosten en lasten die verbonden zijn aan de huisvesting van betrokkene. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris onder meer:

“- attest van onvermogen van de Keniaanse autoriteiten dd. 09.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen vermogen, eigendommen of bankrekeningen heeft in het land van herkomst: dit attest is echter gebaseerd op loutere verklaringen van de referentiepersoon. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze beide verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.”

Hiermee wordt een flagrant verkeerde lezing gegeven aan het door verzoeker voorgelegde document, welk een verklaring is uitgaande van de Keniaanse autoriteiten zelf en geenszins gesteund op verklaringen van de referentiepersoon. (stuk 2)

Deze verklaring werd afgelegd en ondertekend door een Keniaanse ambtenaar namens "The Ministry of Interior" zonder ook maar de minste verwijzing naar verklaringen van de referentiepersoon of verzoeker.

Er is in casu dus helemaal geen sprake van enige verklaring op eer van de referentiepersoon of verzoeker.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris opgegeven reden om dit document niet in overweging te nemen als bewijs van onvermogen in het land van herkomst, is derhalve strijdig met de vermeldingen op het document zelf, zodat deze weigering niet naar recht verantwoord is.

De bestreden beslissing schendt derhalve de zorgvuldigheidsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Meer bepaald wordt gesteld:

“Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Deze zienswijze is in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit geen enkel element van deze bepaling volgt dat de afhankelijkheidsrelatie (het 'ten laste zijn') reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine.

De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk, UGA, 2012, p. 203)

In casu verbleef verzoeker bij de indiening van de aanvraag al meerdere jaren bij zijn vader (de referentiepersoon) in België en woont hij bij hem in.

Door bij de beoordeling van verzoekers aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een vreemdeling die ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf in functie van zijn Belgische vader kan laten gelden indien hij ten laste is van deze vader en deze laatste beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader en heeft hierbij uiteengezet waarom hij meende dat de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet kunnen worden weerhouden als deugdelijke stavingsstukken ter onderbouwing van verzoekers stelling dat hij in Kenia wel degelijk ten laste was van zijn in België verblijvende vader. Er dient hierbij te worden aangegeven dat aangezien de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze bepalingen een omzetting vormen van de artikelen 3.2. en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) het begrip “*ten laste*” in overeenstemming met de draagwijdte van dit begrip in deze richtlijn dient te worden geïnterpreteerd. Hierbij moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen om te kunnen worden beschouwd als ten laste reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”; HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat “*om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)*” dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313.) Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij diende aan te tonen dat hij in reeds zijn land van herkomst ten laste was van zijn vader en door deze vereiste te stellen artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet schond.

De Raad stelt daarnaast vast dat verweerder heeft uiteengezet dat bewijzen van drie geldtransferten in 2007 niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst effectief ten laste was van zijn in België verblijvende vader. Dit standpunt is, mede gelet op het feit dat het bovendien stortingen van slechts kleine geldsommen betreft, niet kennelijk onredelijk. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende en dat hij, toen hij werd gehoord door verweerder, verklaarde dat zijn vader in 2002 naar België vertrok en dat toen ook zijn moeder op een bepaald ogenblik verdween hij door zijn grootouders werd opgevangen.

Er blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat hij, voor zijn vertrek naar België, in zijn land van herkomst ten laste was van zijn vader.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° of van 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht inzake het dragende motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Aangezien de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Kenia effectief werd gesteund door zijn vader volstaat om de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen blijkt niet dat verzoeker nog een belang heeft bij zijn grief dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat het door hem aangebrachte attest ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij onvermogen is werd opgesteld op basis van eigen verklaringen en dus onzorgvuldig optrad. De vaststelling dat hij in Kenia onvermogen is doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat er onvoldoende bewijs is dat hij te laste was van zijn vader in dat land.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn vader.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn vader samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.”

2.2.2. Aangezien verzoekers vader ervoor opteerde om, op een ogenblik dat verzoeker nog minderjarig was, naar België te komen terwijl verzoeker jarenlang in Kenia achterbleef blijkt niet dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in casu tot gevolg heeft dat artikel 8 van het EVRM, dat voorziet in de bescherming van het privé-, gezins- en familieleven, wordt geschonden. Er blijkt immers geenszins dat de band tussen verzoeker, die ondertussen negenentwintig jaar oud is en langdurig gescheiden van zijn vader leefde, en zijn vader dusdanig hecht is dat zij nu plotseling samen

in België dienen te wonen. Bij de bespreking van het eerste middel werd al vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde in Kenia ten laste te zijn van zijn vader, terwijl, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM; EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), in regel slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er blijkt evenmin dat verzoekers vader verzoeker niet in zijn land van herkomst kan bezoeken of dat verzoeker en zijn vader hun banden niet verder kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in zijn land van herkomst een gezinsleven met zijn vader kan hebben. In dit verband kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat ook zijn vader en zijn moeder in dat land geboren werden en er eerder langdurig verbleven. Uit deze verdragsbepaling vloeit ook niet voort dat verweerder ten aanzien van een meerderjarige vreemdeling wiens vader ervoor opteerde om zich gedurende vele jaren, zonder zijn gezin, in een ander land te vestigen, niet zou mogen vaststellen dat deze vreemdeling, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij ondertussen reeds een aantal jaar bij zijn vader in België is moet worden geduïd dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten en dat hij niet kon verwachten dat hij uit de *“fait accompli”*-situatie enig verblijfsrecht zou kunnen putten of dat hij door verweerder voor voldongen feiten te plaatsen zou kunnen verhinderen dat verweerder zou vaststellen dat hij geen recht op verblijf kan laten gelden (cf. EHRM 25 maart 2013, nr. 38590/10, Biao/Denemarken; EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoeker betwist daarenboven verweerders vaststelling niet dat hij niet op hetzelfde adres als zijn vader is gedomicilieerd.

In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK